

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 9519100249
Dátum vydania rozhodnutia: 17.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9519100249.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obžalovanému Q. R. a spol. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 17. augusta 2021 v Bratislave o odvolaní obžalovaného V. I. a Q. R. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 17. decembra 2019, sp. zn. BB-5T/13/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaných Q. R. a V. I. zamietá.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom zo 17. decembra 2019, sp. zn. BB-5T/13/2019, uznal obžalovaného Q. R. za vinného v bodoch 1 - 4 z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, v bodoch 1 a 3 v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a obžalovaného V. I. za vinného v bodoch 1 a 3 z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, ktorý spáchal formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. obž. Q. R. a obž. V. I. dňa 16. júna 2017 v čase o 07:29 hod. v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne Policajného zboru (ďalej len „PZ“) na ul. C. č. XXX/XX v Y. v postavení odborných referentov špecialistov Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MV SR“), Centra podpory Košice prijali úplatok vo forme 2 fliaš nezisteného alkoholu alebo vína od kpt. Mgr. M. M. v súvislosti so zdokonaľovacím špeciálnym výcvikom mimo stanoveného plánu školení na II. štvrťrok 2017 a s vydaním povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel;

2. obžalovaný Q. R. dňa 7. júla 2017 v čase o 10:41 hod. v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne PZ na ul. C. č. XXX/XX v Y. v postavení odborného referenta špecialistu Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy MV SR, Centra podpory Košice prijal úplatok vo forme balenia kávy nezistenej značky od mjr. JUDr. D. Š. v súvislosti s vystavením povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel a zdokonaľovacieho odborného školenia v riadne stanovenom termíne podľa plánu školení na III. štvrťrok 2017 a s vykonaním testov;

3. obž. Q. R. a obž. V. I. dňa 10. júla 2017 v čase o 08:39 hod. v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne PZ na ul. C. č. XXX/XX v Y. v postavení odborných referentov špecialistov Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy MV SR, Centra podpory Košice prijali úplatok vo forme nezistenej fľaše od npor. N. Z. v súvislosti s vystavením povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel a absolvovania zdokonaľovacieho špeciálneho výcviku a s vykonaním testov;

4. obžalovaný Q. R. dňa 17. júla 2017 v čase o 07:08 hod. v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne PZ na ul. C. č. XXX/XX v Y. v postavení odborného referenta špecialistu Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy MV SR, Centra podpory Košice prijali úplatok vo forme nezistenej fľaše alkoholu od práp. Ing. U. D. v súvislosti s vystavením povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel, riadnym absolvovaním zdokonaľovacieho a špeciálneho výcviku v termíne podľa stanoveného plánu školení za III. štvrťrok 2017 a s vykonaním testov.

Za to obom obžalovaným Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. e) Trestného zákona tresty odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorých výkon podľa § 49 ods. 1, §51 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad ich správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovaným určil skúšobnú dobu tri roky. Súčasne podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona im uložil povinnosť podrobiť sa v súčasnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom, programu sociálneho výcviku, alebo inému výchovnému programu. Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona obžalovaným uložil povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom. Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovaným uložil tresty zákazu činnosti a to zákaz výkonu zamestnania, povolania alebo výkonu funkcie v orgánoch verejnej moci na dobu troch rokov.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku na hlavnom pojednávaní podali do zápisnice obaja obžalovaní odvolania (č. l. 330), ktoré následne odôvodnili prostredníctvom obhajcov.

V písomnom odôvodnení podaného odvolania doručenom Špecializovanému trestnému súdu 3. februára 2020 obžalovaný V. I. uviedol, že napadá rozsudok v rozsahu skutkov pod bodom 1 a 3 a to čo do viny a trestu. Napadnutý rozsudok považuje za nepresvedčivý, nepreskúmateľný, vecne nesprávny, a teda vo svojich dôsledkoch za nezákonný. Obžalovaný uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 321 ods. 1 písm. b) a písm. d) Trestného poriadku. Poukázal na to, že napadnutý rozsudok nespĺňa procesné požiadavky týkajúce sa jeho štruktúry, osobitne požiadavky vzťahujúce sa k štruktúre jeho odôvodnenia normatívne ukotvených v § 163 ods. 1 písm. d), v spojení s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je podľa obžalovaného zrejmé, akým spôsobom sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobou, pričom argumentácia sa vzťahovala na analytické a syntetické zhodnotenie rozhodujúcich skutkových okolností, podmieňujúcich existenciu, referenčných obligatórnych znakov, tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky, predmetných skutkových podstát trestných činov, ktoré sú mu kladené za vinu. Nad rámec uvedeného ešte poznamenal, že v štruktúre napadnutého rozsudku absentuje analytická časť, ktorej podstata spočíva v tom, že konajúci súd produkované dôkazy nehodnotí v súlade s procesnými pravidlami ustanovenými pre hodnotenie dôkazov normatívne vtelených do štruktúry § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď produkované dôkazy nehodnotí jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach. Navyše deklarované skutkové zistenia sú podľa obžalovaného v rozpore s obsahom produkovaných dôkazov, čo podľa neho nadobúda na význame v kontexte prezentovaných námietok smerujúcich k absencii analytickej časti napadnutého rozsudku. Dodal, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa konajúci súd spravoval pri vyvodzovaní deklarovaných skutkových zistení. V uvedenom smere obžalovaný zopakoval, že považuje napadnutý rozsudok za nepresvedčivý a nepreskúmateľný.

V ďalšej časti vo vzťahu k skutku pod bodom 1 uviedol, že nepopiera prijatie dvoch fliaš od svedka M. M., tak ako to vyplýva aj z obsahu reprodukovanej obrazovo-zvukovej záznamu. Nemožno však porozumieť tomu, ako prvostupňový súd mohol na základe obsahu predmetného obrazovo-zvukového

záznamu skutkovo ustáliť, že svedok M. M. absolvoval špeciálny zdokonaľovací výcvik mimo stanoveného plánu školení na II. štvrťrok roku 2017. Pokračoval, že prvostupňový súd, v súvislosti s objektivizáciou predmetnej skutkovej okolnosti žiadne ďalšie dôkazy ani len formálne nerefereje. V tejto súvislosti bolo podľa obžalovaného povinnosťou prvostupňového súdu presvedčivým a preskúmateľným spôsobom sa vysporiadať predovšetkým s obsahom listinného dôkazu produkovaného obhajobou v priebehu hlavného pojednávania, formálne označeného ako „zaslanie odpovedi na Vašu žiadosť“ z 11. apríla 2018, v ktorom MV SR, centrum podpory Košice poskytlo odborné stanovisko k povinnosti inšpektorov vytvárať plány jednotlivých školení, kde v bode 6 sa explicitne konštatuje, že v nariadení (N MV SR č. 68/2013), ktoré upravuje používanie SCV, nie je deklarovaná povinnosť inštruktorov vytvárať plány jednotlivých školení. Dodal, že zároveň sa v ňom deklaruje, že termíny stanovené v plánoch školení sú pre držiteľov povolení na jednotlivých Okresných riaditeľstvách PZ, aby mali prehľad o tom, kedy inštruktori vykonávajú školenia.

Z obsahu predmetného listinného dôkazu teda podľa obžalovaného vyplýva, že termíny stanovené v plánoch školení, nijako neobmedzujú inštruktorov v možnosti realizovať jednotlivé školenia individuálne aj mimo termínov stanovených v spracovaných plánoch školení. Dodal, že predmetné skutočnosti potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok U. Y., ktorý potvrdil, že jednotlivé plány školení si vypracovávajú inštruktori samostatne a nie sú záväzné. Z uvedených dôvodov je obžalovaný toho názoru, že absolvovanie špeciálneho zdokonaľovacieho výcviku, mimo oficiálne stanoveného plánu školení na II. štvrťrok roku 2017 Mgr. M. nepredstavuje získanie, ani poskytnutie neoprávnenej výhrady Mgr. M., a preto popísané konanie nemožno podľa neho subsumovať pod pojmový znak obstarania vecí všeobecného záujmu. V tejto súvislosti je obžalovaný toho názoru, že bolo povinnosťou prvostupňového súdu v súlade s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov, normatívne ukotvených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, vyhodnotiť reprodukováný obrazovo-zvukový záznam jednotlivo, ale predovšetkým v súlade s jeho obsahom, ako aj v kontexte s obsahom ďalších vo veci produkovaných dôkazov (listinný dôkaz, svedecká výpoveď U. Y.). Dodal, že jednoducho dôkazy nemožno hodnotiť selektívne a pritom favorizovať dôkazy obžaloby na úkor dôkazov produkovaných obhajobou a svedčiacich v prospech obžalovaného.

Podľa názoru obžalovaného odhliadnuc od toho, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, na základe akých vo veci produkovaných dôkazoch dospel prvostupňový súd k zisteniu, že za krátky čas (1,5 minúty) nie je možné objektívne absolvovať tento test (54 otázok z pravidiel cestnej premávky), keď žiaden vyšetrovací pokus, či iný dôkazný prostriedok na objektivizáciu (verifikáciu) tejto skutkovej okolnosti vykonaný nebol. K uvedenému skutkovému zisteniu obžalovaný poznamenal, že predovšetkým z obsahu obrazovo-zvukového záznamu zo 16. júna 2017 reprodukovaneho na hlavnom pojednávaní, podľa neho vyplýva, že po predložení potrebných dokladov Mgr. M. M. skontroloval ich úplnosť a zároveň, skôr ako Mgr. M. pristúpil k vyplňovaniu vlastného testového formulára mu prstom na titulnej strane ukázal (osobné) údaje, ktoré musí žiadateľ vyplniť. Z obsahu predmetného obrazovo-zvukového záznamu ďalej podľa neho možno spoľahlivo ustáliť, že Mgr. M. testový formulár vyplňa samostatne, bez jeho pomoci a rovnako bez toho, aby mu poskytol akúkoľvek nepovolenú pomôcku (tzv. ťahák), resp. aby Mgr. M. pri vyplňaní trestného [testového, pozn.] formulára použil nejakú vlastnú nepovolenú pomôcku.

V súvislosti so skutkom pod bodom 3 obžalovaný uviedol, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku ustálil skutkovú okolnosť spočívajúcu v prevzatí fľaše od svedka N. Z. výlučne na základe obsahu reprodukovaneho obrazovo-zvukového záznamu. Obžalovaný je toho názoru, že predmetné skutkové zistenie je v rozpore s obsahom reprodukovaneho obrazovo-zvukového záznamu, z ktorého podľa neho nevyplýva, aby akýmkoľvek spôsobom participoval na prijímaní akéhokoľvek plnenia poskytovaného svedkom Z.. Jednoducho deklarované skutkové zistenie je podľa obžalovaného v rozpore s obsahom predmetného záznamu. Dodal, že v uvedenom smere napadnuté rozhodnutie vykazuje znaky sudcovskej ľubovôle.

Ďalej uviedol, že rozhodujúce skutkové zistenia nemôžu byť výsledkom domnienok konajúceho súdu, ale musia byť spoľahlivo a bez dôvodných pochybností preukázané na základe obsahu produkovaných

dôkazov. Pokračoval, že účasť svedka na školení a absolvovanie predpísaných testov bola objektivizovaná na základe obsahu testového formulára vyplneného a parafovaného osobne svedkom Z.. V tejto súvislosti uviedol, že prvostupňový súd na základe takto nesprávne a neúplne ustálenému skutkovému stavu dospel k právnomu záveru, že svojim konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 20 Trestného zákona k § 329 ods. 1 Trestného zákona, pretože spoločným konaním v súvislosti s obstaraním veci všeobecného záujmu (vydanie povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel MV SR, vykonávanie školení a preškoľovanie vodičov SCV MV SR) priamo pre seba prijal úplatok (fľaša alkoholu). K tomu podľa názoru obžalovaného sa žiada prisvedčiť správnosti právneho záveru prezentovaného prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku, že prijatie fľaše alkoholu bez relevantného právneho dôvodu vykazuje formálne pojmové znaky úplatku, tak ako sú tieto normatívne ukotvené v legálnej definícii úplatku v § 131 ods. 3 Trestného zákona. V tejto súvislosti obžalovaný nepoprel, že u skutku pod bodom 1 napadnutého rozsudku prijal fľašu alkoholu od svedka M., ktorú možno právne kvalifikovať ako úplatok.

Avšak u skutku pod bodom 2 [3, pozn.] napadnutého rozsudku obžalovaný popiera, aby akýmkoľvek spôsobom participoval na prijatí úplatku od svedka Z.. Podľa jeho názoru je tento záver v rozpore s obsahom reprodukováného obrazovo-zvukového záznamu z 11. júla 2017. Ďalej uviedol, že v jeho konaní absentuje jeden z rozhodujúcich obligatórnych pojmových znakov objektívnej stránky zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona spočívajúceho v prijatí neoprávnenej výhody, ktorá by nadobudla charakter obstarávania veci všeobecného záujmu. Obžalovaný je toho názoru, že na naplnenie znaku „obstarania veci všeobecného záujmu“ sa javí nevyhnutným, aby podplácajúci za poskytnutý úplatok, získal nejakú konkrétnu výhodu alebo uprednostnenie, v rozpore so všeobecným záujmom. Pri prijímaní úplatku ide podľa neho o synalagmatický vzťah medzi podplácaným a podplácającim, pre ktorý je významné, že každý z účastníkov tohto vzťahu získa určitý benefit, na ktorý inak nemá právny nárok. V tejto súvislosti obžalovaný zdôraznil, že objektom tohto trestného činu je ochrana spoločenského záujmu na čistote verejného života prostredníctvom riadneho, nestranného a zákonného obstarávania veci všeobecného záujmu. Pokiaľ obstarávanie veci všeobecného záujmu je realizované riadnym, nestranným a zákonným spôsobom, teda spôsobom, pri ktorom podplácanému nie je poskytnutá žiadna výhoda (benefit), tak podľa obžalovaného nedochádza k ohrozeniu či porušeniu chráneného záujmu, teda objektu tohto trestného činu (argumentum a contrario). V uvedenom smere povaha chráneného záujmu podľa obžalovaného nadobúda interpretačný a aplikačný význam aj vo vzťahu k pojmovému znaku „obstarania veci všeobecného záujmu“.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 2 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a vo veci rozhodol.

Obžalovaný Q. R. odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojej obhajkyne a uviedol, že z verejne publikovaných rozsudkov nadobudol vedomosť o právoplatnom rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 28. júla 2020, sp. zn. 4T/27/2019 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 3To 12/2020, ktorým bol svedok JUDr. D. Š. - v označenom konaní obžalovaný - oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pre prečin podplácania, pričom je zrejmé, že súdy sa stotožnili so záverom, že nebolo preukázané, či svedok Š. mu dal kávu za to, čo tvorí obstarávanie veci všeobecného záujmu ako neoddeliteľnú súčasť objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu - poskytnutie úplatku v súvislosti s obstaraním veci verejného záujmu. Trestné veci svedkov súviseli s jeho trestnou vecou vo fundamentálnom predpoklade, že menovaní poskytlí úplatok pri obstarávaní veci všeobecného záujmu a on takýto úplatok prijal. Vzhľadom na rozhodnutie vo veci D. Š. je dôvodné uvažovať o zmene napadnutého rozsudku. Tiež poukázal na výrok o treste s tým, že vzhľadom na jeho inak riadny život považuje vo vzťahu k trestu odňatia slobody, aj keď s podmieneným odkladom jeho výkonu trest za neprímerane prísny a navrhol, aby odvolací súd zväzil uloženie trestu peňažného. Uloženie trestu zákazu činnosti považuje za trest nadbytočný.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali obžalovaní ako procesné strany na to oprávnené, proti výrokom, proti ktorým odvolania podať mohli a urobili tak v lehote ustanovenej v zákone. Ich odvolania sú však nedôvodné.

Úvodom možno uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu skutkov v bodoch 1, 2, 3 a 4, tvoriacich podstatu zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a že ho spáchali obžalovaní a z ich konania nastal tam uvedený následok.

Vzhľadom k tomu najvyšší súd v otázke skutkových zistení výslovne odkazuje na do najmenších podrobností rozvedené dôvody rozsudku Špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa mohol stotožniť.

Rovnako najvyšší súd po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaných Q. R.Š. a V. I. je založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez rozumnej pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

Najvyšší súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to učinil Špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Opakuje pritom, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno zásadne nič vytknúť. Skutočnosť, že obžalovaní sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nemôže sama osebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky, jednotlivo i v ich súhrne, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné:

Obžalovaní Q. R. a V. I. 16. júna 2017 a 10. júla 2017 a obžalovaný Q. R. aj v dňoch 7. júla 2017 a 17. júla 2017, či už v súvislosti so zdokonaľovacím špeciálnym výcvikom mimo stanoveného plánu školení, alebo v súvislosti s vystavením povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel a vykonaním testov -

prijali nenáležitú výhodu - úplatok od osôb Mgr. M. M., JUDr. D. Š.B., N. Z. a Ing. U. D..

Špecializovaný trestný súd pri jednotlivých skutkoch analyzoval vykonané dôkazy - najmä obrazovo zvukové záznamy v kontexte s výpoveďami osôb a správne tieto vyhodnotil. Tiež správne ustálil, že fľaše alkoholu, či balíček kávy, ktoré obžalovaní prijali sú plnenia, na ktoré nemali právny nárok a obžalovaní ich prijali od žiadateľov povolení na vedenie služobných cestných vozidiel ako úplatky. Nešlo pritom len o náhodné prijímanie daru či pozornosti z titulu kolegiality, ale fakticky úplatkom, navyše v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného Q. R., skutočnosť, že JUDr. D. Š. bol za skutok, ktorý sa jemu kladie za vinu oslobodený spod obžaloby neznamená automaticky aj dôvod pre oslobodenie obžalovaného Q. R.Š.. Vychádzajúc zo skutku možno konštatovať, že tento tak, ako je kladený obžalovanému, je širší a zahŕňa prijatie úplatku vo forme balenia kávy nezistenej značky od JUDr. D. Š. v súvislosti s vystavením povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel a zdokonaľovacieho odborného školenia v riadne stanovenom termíne podľa plánu školení a s vykonaním testov. Najvyšší súd aj vo vzťahu k tomuto skutku dospel k záveru, že prinesený balíček kávy bol nenáležitou výhodou v súvislosti s uvedeným, svedok Š. si bol vedomý, že platnosť jeho povolenia na vedenie služobných vozidiel končila a v prípade nevykonania školenia v termíne do 14. júla 2017 by bol povinný vykonať základný kurz.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného I., tento sa nestotožňuje s hodnotením dôkazov Špecializovaného trestného súdu, pričom však ako už bolo uvedené, uvedené nemôže samo osebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací stotožnil so záverom, že v posudzovanej veci v prípade výroku o vine nejde o žiadnu pravdepodobnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaní žalované skutky spáchali na tom základe, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaných by bolo nielen v rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania, keďže odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa, nemal o vine obžalovaných žiadne rozumné pochybnosti.

Námietky obžalovaných k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, svojím obsahom nenaplnia žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaných, podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky stavu veci a zákonu zodpovedá jeho právne posúdenie ako zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (v bodoch 1 a 3 v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona), nakoľko v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijali úplatok. Vydávanie povolení na vedenie služobných cestných vozidiel v rezorte Ministerstva vnútra SR, vykonávanie školení a preškoľovanie vodičov služobných cestných vozidiel Ministerstva vnútra SR možno považovať za vec všeobecného záujmu, nakoľko presahujú individuálne práva jednotlivcov a sú dôležité z hľadiska záujmov spoločnosti. Je pritom záujmom celej spoločnosti, aby osoby, ktoré vedú motorové vozidlá (ktorým je často priznávané tzv. právo prednostnej jazdy), riadne absolvovali predpísaný výcvik a splnili podmienky pre vydanie povolenia.

Napokon stavu veci a zákonu zodpovedá aj uložený podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom v skúšobnej dobe a tiež trest zákazu činnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vzhľadom na druh a hlavne dostatočnú výmeru uloženého trestu dospel k záveru, že účel trestu z hľadiska generálnej a najmä jeho individuálnej prevencie sa u obžalovaných dosiahne aj bez jeho nepodmienečného výkonu.

Z týchto dôvodov Najvyšší súdu Slovenskej republiky odvolania obžalovaných Q. R.Š. a V. I. ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Uznesenie prijal senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.